

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 48

FINIS CORONAT OPUS.

Aquest any Carnestolts s' ha adelantat al menos de quinze dias.

Ja pot fer lo que vulga la societat *La Rosquilla*, que segons diuen sos fundadors acaba de venir al mon per reanudar las interropudas bromas del Carnestolts de vint y tres anys endarrera.

La Rosquilla s' ha llevat tart.

Se presenta quan no té res que fer.

Perque avants que algunas personas de bon humor fessin la *Rosquilla*, en certa pasteleria molt coneguda á Barcelona, ja havian fet lo gran pastel del sigle.

Un pastel modeló, ple de figuretas perfectament caracterisadas, coronat per un ángel ab patillas, voltat de ninfas més ó menos aéreas, y flanquejat per dos sátiros de tamanyo desigual: en Fontrodona y en Tort y Martorell.

¡Qui ho havia de dir! ¡Qui s' ho havia de pensar!

Ha vingut la festa de Santa Eularia, la antiga patrona de Barcelona, desbancada avuy per la Verge de la Mercé, y D. Francisco no ha anat al ofici á lluhí 'l pel, perque D. Francisco ja no es res, res enterament.

¡Liviat y miseria de las cosas humanas!

¿Qué dirá 'l síndaco de Génova quan ho sápigam?

¿Qué farán las primeras pedras quan s' enterin?

¡Ah! Sembla que la Casa de la Ciutat siga de pedra esmoladora per lo depressa que 's gastan los homes que la trepitjan.

Tres senmanas endarrera, D. Francisco era un colós: superava al gegant de la ciutat. Avuy aniria á la professó de Corpus entre-milij dels nanos y ningú se 'n adonaria.

Peró fém historia; per més que l' assumpto de que 's tracta més que d' historia siga digne d' auca de redolins.

Vostés recordarán sens dupte que quan vá pujar l' esquerra l' incomparable D. Francisco vá ferse 'l desentés, respecte á presentar la dimissió. Tot lo més que vá fer, sigué treure 's á n' en Casas del costat y posarhi á n' en Cabot, ab l' idea de si l' hi venia una basca, caure en bonas mans.

Aixís anava tirant, y ja entre somnis tornava á véure á n' en Sagasta al candeleró, quan tot d' un plegat s' enfosqueix l' atmósfera, y d' en mitj de las tenebras, comensa á pendre forma un bulto inmens, colossal, sarcástich, amenassador. Era D. Ignaci, 'l futuro galeoto, l' home del arrós, la representació més perfecta de las barras catalanas.

Desde aquell moment D. Francisco ja no vá fer res més de bó.

Sos amichs més intims ván cridar consulta, y 'ls metjes ván ser de parer que 'l suntuós despaig de 'l

arcaldia l' hi excitava 'ls nervis y que 'l balanceig del cotxe 'l marejava.

—¿Quin remey hi ha?

—Un quant temps de tranquil·tat: que deixi la vara: que dimiteixi.

Tat dit, tal fet.

Los fusionistas ván resignarse á fondre's, encare que fos aparentment. Y 'l primer tinent d' arcalde y 'ls altres que venian darrera ván excusarse de substituirlo, fins que cavant y enfondint vá trobarse un conservador, apte per ser arcalde, sense posarse malament ab los llops de Madrid.

Lo Sr. Coll y Pujol vá ferse cárrech de l' arcaldia.

D. Francisco se 'l mirava ab tristesa; pero deya: —Després de tot val més ell que un altre. Ja fá temps que 'ns coneixem y potser en virtut de aquesta antiga coneixensa, quan vinga l' ocasió 'ns tractará bé.

Peró si 'ls llops de Madrid podian darse fins á cert punt per satisfets, los llops de Barcelona no estavan gens contents, y ensenyavan los ullals.

—Ho volém tot, tot per nosaltres. ¿Qué ván fer ells al pujar? ¿Quinas contemplacions nos van tenir? Ván treure'ns ab un cop d' escombra. Fins ván entaularnos una causa. Ull per ull; dent per dent.

Y vela' hi aquí com lo pastel, ab tant vinagre conservador no podia pastarse.

Are vé la part més sentimental de l' historia.

D. Francisco, sense que ningú sápigam perquè, aná cridant de dos en dos á las mansas ovelles del seu reumat, y ab llágrimas als ulls, los hi di digué:

—Companys, amichs inoidivables: ha arribat l' hora suprema del sacrifici. Jo 'ls hi demano desde 'l fondo del meu cor un rasgo d' abnegació: dimiteixin.

Los uns quedaban estupefactos.

Los altres sentian pessigollas á las pestanyas. —¡Dimiteixi!... ¡Oh, es horrible!... ¿Y pujarán los conservadors? ¿Y ells podrán valerse de aquellas llistas embolicadas, quan se convoquin novas eleccions? ¿Y 'ls difunts que han votat per nosaltres votarán per ells? Pero D. Francisco ¿ja sap lo que 's fá?

—Paciencia, fillets meus, calma y resignació. En primer lloch, si no dimitem, nos dimitiran. Penséu que ab un cabás de grava 'n tenen prou per colgarnos. En segon terme val més anar de bonas en bonas que de malas en malas. Anant de bonas en bonas no 's pert tot. Penséu, fills meus, que en tota elecció hi ha puestos reservats á las minorias, petites gangetas que son de molt bon aprofitar. Donchs bé, aquests puestos que nosaltres adjudicavam á pública subasta, serán tots per nosaltres y no 'ns costarán res. En cambi si resistim, las minorias se las menjará l' esquerra. ¡L' esquerra! ¡Oh! L' esquerra es l' enemich. ¡Ay de nosaltres si l' esquerra 'ns arrolla y 'ns anulal! Després del conservadors l' esquerra 's menjará la poma, y de nosaltres,

creyéume, no se 'n cantarà may més gall ni gallina. Los amichs de D. Francisco davant de aquestas rasons se davan per convensuts.

Escena rápida:

Vintiquatre regidors fusionistas presentan la dimissió. Un gran número dels mateixos dimittents, recullen la dimissió.

Ni 'ls xicots quan jugan á amagá esquesas.

Lo Sr. Coll y Pujol:

—¡Aixó es una informalitat!...

A la Plassa Real:

—Es una infamia!...—Aquest home se 'ns ha venut!

—¿Y 'l pá de la familia?...—¿Y l' empleó?...—Si es un conservador disfressat!...—Jo 'm dono de baixa del cassino...—¡No 'us fiéu may de cap home d' iglesia!...

—¡Ah!... ¡Oh!... ¡Uh!...

Las Tres Gracias del surtidor:

—¿Qué son aquests crits?... Aquells senyors d' allá á la cantonada son capassos de donar migranya á las estatuas de ferro colat.

L' endemá 'ls diaris deyan:

Que 'l comité provincial fusionista vá reunir-se presidit per D. Francisco: que aquest vá defensarse com un gat panxa per munt; pero que no l' hi vá valer.

Los seus amichs, los seus companys de sempre ván donarli una fregada d' orelles que may més sabrá que cosa es fret.

Personas que havian rebut d' ell favors y beneficis, cárrechs y empleos, van triturarlo.

A l' hora de la votació vá quedarse sol.

A la Plassa Real, la quitxalla cantava:

«Lo pobre carnestolts s' acaba de morir.»

Y D. Francisco entre tant extenia la dimissió de President del Comité Constitucional.

Dimittint d' arcalde havia, perdut los bons.

Dimittint de gefe del partit, perdia las esquellas.

R. I. P.

R. A. P.

Epilech:

Al calor del combat la gent fusionista, lliure per fi de las consideracions que devia á D. Francisco, anava á pendre resolucions enérgicas.

Primera: No dimittir per res del mon.

Segona: Anar á véure al Sr. Coll y Pujol y dirli:—*Señor mio*: si vosté té la vara es per consideració nostra. Y com que ja s' han acabat las consideracions, hem de advertirli, que vacant com está 'l puesto d' arcalde, la vara correspon al primer tinent d' arcalde, y á falta del primer, al segon y així sucesivament.

Lo Sr. Coll:—Está molt bé. De modo que la vara correspon al Sr. Cabot.

O al Sr. Maza, perque á falta del Sr. Cabot...

Lo Sr. Cabot, sortint de detrás de una cortina:—¡Presente!

Los fusionistas quedan aterrats.

D. Joseph Juan agafa la vara, fá un molinet y acaba dihent:

—¡He dicho!

Murmuracions sagastinas:

—¡Lo Sr. Cabot!... Ay senyor, un home que nosaltres l'hem fet tot lo qu' es: que 'ns ho déu tot... Que nosaltres varem ferlo sortir regidor... Que al pujar l'esquerra varem elevarlo a la primera tenencia de alcaldia!... ¡Oh!... Un altra infamia... ¡Ja no havia de sè esquerra!... De tot, de tot ne té la culpa D. Francisco: Miréu, quan se 'ns havia venut als conservadors, encare se 'ns revenia a l'esquerra... ¡Ah!... ¿Y are qué fém?

Un regidor:

—Senyors, propono que enviém una comissió a don Ignasi Fontrodona, suplicantli que vinga a ferse càrrech de tot...

Barcelona:

—Jo propono que alguns carros de las brigadas vayan a la casa gran a carregar los últims restos de un ajuntament que ha fet bo aquell refrán: «Quien mal anda mal acaba.»

Verdaderament: que hi vayan los carros. Una corporació tant triturada, tot lo més pot servir per engravar la Gran Via.

P. DEL O.

ECOS MORISCOS.

I.

Miréusel: ajassat a terra sobre endomascats coixins, omplerts de nou ab plomas de gallina Miréusel qu' es maco! Ab quina magestat no porta la bata de seda blava que 'l menos li costá tres naps la canal. Miréu quin bé de Déu de roba, y aixó que no es la nova de las festas, y las sabatillas brodadas de seda ab lenticuelas de las que posavan als vanós y 'l seu turbant fet tot de mocadors de pita esponja. Vaja, ja poden assegurar qu' es un moro dels grossos.... Al menos té un carrer de casas.

En efecte es l' arabe Ali-ben-tip de Such, un ricatxo, l' estimat de las donas, sino qu' ell no si enfunda gayre y las mata ab sa indiferencia.

Allí 'l tenen com un moro de 'ls que pintan a las alfombras ab la pipa als péus, sino que no fuma porque s' ha dormit com un tronch y ronca de tal manera que 'ls vidres de la finestra tremolan con si a Monjuich fessin salva.

Lo sol qu' entra per la finestra, desde la qual se véu un jardí tot plé de cocoters, forma en l' espay una beta brillant ahont hi vola una polsina que pareix d' or é illumina fent la rata pinyada al sostre lo brillant que porta 'l moro en un dit y que pèl tamanyo sembla americá.

Al seu costat assentada y mirantse enfabada hi ha una mora y ¡quina mora!

Es més maca que un' unsa de perruca. ¡Quins ulls tant negres! Si 'ls comparo al betum d' enllustrar las botas no m' aparto de la veritat. ¡Quin nasset! Y quina boca! De segur que no s' hi ficaria un borrego de Vilanova senser.

Es capás de fer perdre l' enteniment al que 'l tingui per estrenar encare.

Porta 'l cap cubert en part, per un mocador de colors plé d' anelletes y ralets de 'l lllis que li va molt be... deixant veuré una cabellera que per haber fet un esforç per comparar los seus ulls, no trobo prou negror per compararla.

Lo seu trajo es un mostruari de colors y de quinca-lleria; bé 'n porta de collarets, agullas, brassalets y mitxas llunas!

Se véu que 'l moro Ali-ben-tip no s' hi posa per poch a empolaynar las donas.

Pero si se la miran veuran que té algun corcor que la rosega: la seva cara no es teni 'ls ossos a lloch, bé n' hi porta de color, colcream y polvos de duro la capsa; pero res, ni por esas, no ho disimula.

Allí la tenen fumant cigarrillos sentada a terra apoyant lo colze en un coixi y reposanthi 'l cap, fixos los ulls en lo moro que té tan mala jeya, que tant prompte ló dona la cara com li ensenya 'l clatell.

Pobreta! N' está enamorada com una ximpla y ell ni menos se la escucha.

Més encara: davant d' ella no s' amaga de jugar a cocou dinar y menjarse 'ls dàtils, una mosegadeta ell y un' altra qualsevol de las de 'l serrallo. Aixó per ella no pot ser més mala beguda, y aquesta taleya li ha fet perdre més de quatre cops la gana, ella que se 'l menjaria a petons y a caricias, que fa vuit dias qu' era la preferida y ja se la vol treure de 'l devant plantantli un estanch allá 'l pasatje de 'n Bernardino.... Ella que a riscos de rebre un rebufo li espanta las moscas, vellla 'l seu son entretenintse aromatisant lo quarto, cremant pastillas de las que venen aquells moros de las portas

del Liceo, per recrearli l' olfato.... Ella, que a ratos perduts li ha brodat unas sabatillas que li van costar peseta y dotze de posarhi solas a n' aquells sabaters de la Tapineria.... Ella, en fi, que va despreciar un partit ab un cristiá que per ella estava tonto y que a casa seva hauria pogut fé y desfè a la mida de sa reyal gana y n' obstant res.

—Ah! feu dirigintse a una viga del sostre, Alá toquéu-li 'l cor, féu que las guspiras de mon amor, que podrian encendreli la pipa, arribin a son cor de granisat de xulla fent que aquesta sultana no 's floreixi en un recó del serrallo, porque no té fila de figuranta y edat per fer d' ama de llaves. Si aixó logro, 't prometo pe 'ls meus pantalons aná en peregrinació a la Seca y portarte un ciri de la méva mida. Si tu no m' ajudas, potent Alá, ó no ho encarregas al teu profeta, a qui lynch particular devoció, pues cada dia l' hi dirigéixo dos ó tres francesillas quan me 'n vaig al llit, aquesta nova victima del amor se n' anirá a can Taps, ni més ni menos que si m' hagués empassat un porró de sal fumant.

Llavors posantse un pich al coll li vingué una passió de tos, com si un dàtil se l' hi pseajés per lo respiradero, tant forta que despertá 'l moro, 'l qual estirantse, obri 'ls brassos: ella creyentse que li demanava una abraçada s' alsa tota emocionada dirigintse a ell, espurnejantli 'ls ulls com si s' hagués begut una *grasiosa* y ab l' anima a las dents, pera ferli una abraçada: pero 's detingué. Ell obri la boca com si li volgués di algo, tancá 'ls ulls, alsá 'ls brassos y féu un badall que ni 'ls de 'n Carreras.

MISTER JOHNSON.

ABERRACIONES.

S' ha fet Don Paco opulent
Molt depressa y sense son:
(Avants d' afegirli 'l Don
Era n' Quicu solament.)
Que 'ls ha guanyat malament
Ja ho sab tothom; per tot corre;
Mes ell ab sa gran *patxorra*
Fa respectarse ab lo nom...
Y sabent qu' es ell tothom,
Tothom se l' hi tréu la gorra.

Lladre de molta codicia
Exerceix lo seu ofici
Com aquell que diu per vici
Perque ho fa sense malicia.
Burlantse de la justicia
No crech qu' ella may 'l espanti,
Ni encare que mil lleys canti,
Ni que 'l conegui per tal...
Puig, sentho, no es criminal
Si no es sorprés *infraganti*.

Inocenta noya y pura
Estima a un jove tronera:
Per ella.. passió primera;
Per ell ..conquista segura.
Refiantse d' una futura
Felicitat tant jurada
Aquella noya encogada
Cau en lo llas preparat...
Y sent ell lo deshonrat,
Ella queda *deshonrada*.

Primera y única filla
Tenen certs pares dolents:
Ella té molts pretendents
Perque es guapa y es... *pubilla*.
Tement que sa honra perilla
Engrescantse ab un xicot,
(bé per quitarli 'l dot)
Que s' fassi monja l' hi prega
Sa mare.. y ella s' entrega
Y de *castedad* fá vot.

Entre germans tocaria
Disfrutar de rica herencia
Si s' esborrés la advertencia
De que 'l més gran la part tria.
La advertencia es lley del día:
Pèl nostre país se véu
Que al heréu, per tot arréu,
La milló y major part toca...
Y es pèls demés la part poca
Perque 'l més gran es l' heréu.

Aberracions seguiria
Enumerant si volgués;
Mes no vull citarne més
Perque... may acabaria.

PEPET DEL CAREU.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Dintre de la *Redoma encantada* ja no hi queda una gota de such. Aquella obra de màgia està agotada. De manera que 's parla de tancar lo *Principal*, donar uns quantis balls de màscaras, y obrirlo de nou als primers de mars ab una companyia dramática italiana, de la qual forma part lo célebre Ernest Rossi, gegant de l' escena, un del millors intérpretes de Shakespeare. Fa ja alguns any que Barcelona vá admirarlo, y no hi ha

que dir si espera ab desitj y ansietat la reaparició del célebre trágich.

Diumenje, tarde y nit, sobre 'l despaig del *Liceo* va sortir aquell cartell que diu: «Quedan despachadas todas las localidades». Ja ho crech! Figúrinse que a la tarde donavan lo *Roberto*, despedintse la Cepeda, y a la nit lo *Mefistofele*. ¿Qui no vá al teatro? *Engel*, a la tarde, vá sustituir a n' en Barbaccini, portantse com un *Angel*. Y en Barbaccini, recobrat de la indisposició que l' afectava, vá cantar ab més brio que 'l dia del estreno.—En Vidal sembla que vá fer cas de las nostras advertencias, presentant un dimoni menos bailari que 'l primer dia. Y naturalment, com que vá ballar menos, vá cantar millor.

La decoració del prólech que vá sortir dimars ha sigut objecte de alguna modificació. Per exemple: l' ou ferrat que avants era senceret y 's presentava de una manera decent, are no han fet més que reventarlo, escampant tot lo rovell pel plat.

En Moretti, aquell tenor que canta com un escolanet, ha fet la *Linda* y 'ns ha agradat bastant.

A *Romea* continuan fent la *Judith de Welp*, que cada dia agrada més.—L' any que vé en aquell teatro hi haurá sarsuela.—Jo crech que sempre n' hi ha hagué: sarsuelas entre 'ls actors, que no 's poden veure.

Al *Tivoli* s' ha representat la *Revista de Barcelona* en 1883, estrenantse dugas decoracions de bon efecte, una d' ellas la Rambla de las Flors. La Revista está plena de xistes, a'guns una mica groixuts, té ocurrencias que fan riure y vá ser molt aplaudida. Unicament la *Vanguardia* vá incomodarse. Ja se sab: a la *Vanguardia* que no l' hi toquin a D. Francisco.

La companyia de sarsuela que treballava al *Español* ha cedit lo puesto a una companyia dramática dirigida per l' intelligent actor Sr. Grifell. En la varietat está 'l gust.

La Franceschini vá celebrar lo seu benefici ab la 101 representació de la *Donna Juanita*. De gent no 'n vulgan més y de entusiasme no 'n parlém. Quan vá cantar un *potpourri* de aires nacionals, jo 'm creya que 'l *Circo* s' ensorrava.

Y qué regalos varen ferli Dugas copas, una corona un panderó, una planxa de plata y fins un termómetro. Un termómetro que posat davant de una artista tan caya, marcará sempre 'ls graus de la ebullició.

Considerin sino qu' ella sola ha fet confortable 'l local del *Circo Ecuestre*.

N. N. N.

RECORT D' UN BALL DE MÀSCARAS.

(A. I. . .)

Cunilleta, cunil eta
la dels ulls encisadors
qu' ab sa tendra miradeta
y 'l sonris de sa boqueta
es lo Déu dels meus amors.
No caminis tant lleugera
que no t' puch aconseguir,
cunilleta la encisera,
salta, salta falaguera....
saltant fas lo cor glati.

Tos llavis son dos clavells
mitj-oberts, frescos, vermells
tant hermosos y bufons,
que l' Amor hi há fet en ells
un niu de dolsos petons.
Ets la encantadora estrella
qu' il·lumina lo meu cor,
ets cunilleta tant bella,
com la flairosa poncella
del jardí de mon amor.

Per un sonris, jo t' daría,
mil vidas si las tinguéis;
per cada un que jo 'n rebria,
ta boqueta jo cloburia,
cada vegada ab un bes.
Y omplerts los cors de ventura
com la dolsor de la mel,
ab ton amor y ternura,
d' aquest mon sols d' amargura
ne fariam un nou cel.

RAMON COLL GORINA.

ESQUELLOTS.

Dimars l' Ajuntament vá celebrar sessió baix la presidencia del Sr. Cabot.

Vá discutirse en gran.

Es a dir no vá discutirse: vá disputarse.

Aquells restos de regidors se movian, s' agitavan, com si encare fossen vius.

Si haguessen tingut plomas s' haurian estarrufat: si haguessen tingut crestas se las haurian arrencadas a picadas.

—Noy, aixó sembla un galliner esbalotat, deya un del publich.

—Verdaderament: y are no més falta que vinga en

Fontrodona y que tota aquesta virám la fassa fé ab arrós.

La diputació tréu á subasta la confecció de doscents capots, doscents jechs, doscentas armillas, doscentas pantalons, doscentas barrets, doscentas corbatas y doscentas faixas d'estám pel cós de mossos de Esquadra.

D. Francisco, l'ex-arcade, membre honorari del gremi de sastres está de enhorabona.

Y 'l Sr. Mascaró individuó de la Junta revolucionaria, que á l'any 68 predicava l'abolició dels mossos, aquest any per Carnestoltes sortirà vestit de mosso.

¡Ah! entre las prendas que deuen adjudicarse hi faltan doscentas cordas.

Per lligar liberals, quan s'haja acabat de acentuar la situació conservadora.

Lo Brusi tractava de Don á n' en Lagartijo, al donar compte de que aquest célebre torero está fent brodar una túnica per un Nazareno de Andalusia.

Si continua fent regalos á las iglesias, es molt probable que quan governi 'l Brusi, siga nombrat *Marqués de casa Lagartijo*.

Senyor Parés, no puch menos de donarli l' enhorabona per la gran idea que ha tingut de celebrar vetlladas artísticas cada dimecres.

Cap siti més á propòsit que 'l magnífich local de l'Exposició Parés per reunir la bona societat de Barcelona y 'ls cultivadors de las arts y de las lletres.

La primera festa ha sigut amenisada ab concerts per distingits professors, entre ells lo Sr. Vidiella, y una tómbola de objectes artístichs del millor gust.

Y lo millor es que 'ls beneficis obtinguts están destinats als pobres.

Sr. Pares: un aplaus!

Apenas vá dimitir D. Francisco, vá publicarse una polca titulada: *¡Con que nos dejás!*

Celebrarem que D. Francisco la balli.

Un soció de la Plassa Real, assegura que no sols la ballará, sinó que la ballará grassa.

A Madrid s'ha estrenat un nou drama d'Echegaray titolat: *Piensa mal... y acertaras?*

En aquesta obra no mor' ningú.

Pero en cambi l'obra no ha tingut gran éxit.

De manera que no mor' ningú; pero ab una mica més mor' l'obra.

El *Correo catalan* té un corresponsal en las missions de Filipinas y aquest corresponsal diu textualment:

Que «de un tiron bautizó 321 personas.»

Es á dir de una estiragassada.

¡Vaya una manera de batejar!

Pero pochs moments després una pandilla de monabos, que á la quenta son carlins de per aquells terrenos, ván atacar als cristians de fresch y ván degollarlos de un tiron.

Los neos deuen estar molt contents, al veure l'energia ab que 'ls monabos defensen l'unitat pagana.

Hi ha dos arbres que cada any se plantan de nou y cada any se moren.

Aixís ho ha observat el *Correo catalan*.

L'un se planta davant del Pi, l'altre davant de Sant Agustí.

¿'aben qu' es aixó? Que alguna beata farinaera, al demati quan espera que obrin las portas de l'iglesia s'hi recotza y 'ls envenena.

Una bona noticia pels aficionats al género festiu.

Un dia d'aquestos sortirà á llum una obreta humorística, original del nostre amic C. Gumá. Lo tomet té per títol *¡Home ó dona?*, capritxo cómich-extravagant, y en ell sembla que, baix una forma nova é ingeniosa, se dilucida un plet que dura desde que 'l mon es mon.

Una frase célebre que haurá d'esculpirse en una lápida, y colocarse aquesta en lo Saló de Cent.

Hi havia regidors que deyan: «Com que no hi ha res que 'm fassa baixar la cara, retiro la dimissió.»

Y altres repetian: «Donchs jo no la retiro, precisament perquè no hi ha res qu' 'm fassa baixar la cara.»

La lápida en quèstió podrà dir:

«Als representants de la ciutat, no hi ha res que 'ls fassa baixar la cara.»

En cambi algun capatás no ho dirá aixís.

Los capatassos de las brigadas, quan entremitj de la grava de la Gran Via queya alguna dobleta de cinch duros, baixavan la cara y hasta 'l cos, y la cullian.

Se queixan alguns periódichs de que no hi haja fanns en las immediacions del Seminari Conciliar.

Francament, aixó no t'eres d'estrany.

Lo Seminari es y ha de ser precisament un foc d'oscurantisme.

Si volen veure una cosa xocant, arribinse tot passejant fins al carrer de Provenza.

Vostés saben que á tot lo llarch, la meytat de aquest carrer es de Barcelona y l'altre meytat de Gracia.

Donchs bé: la part de Gracia está plena de grava, y la part de Barcelona plena de sots y de fangueras.

Sembla mentida qu' existint encare l'Ajuntament de 'n Rius y Taulet, ja no hi haja grava.

A la Academia de la llengua hi ha una vacant.

Los liberals proposan á n' en Martos.

Los neos proposan á un tal Pare Mir, de la companyia de Jesús.

¿No 'ls sembla que tant jesuít es l'un com l'altre?

Llibres nous que trobaran á la llibreria de 'n Lopez: *La Pesca*, 'l nou poema de Nuñez de Arce. Magnífica composició escrita ab una forma escultural, plena de sentiment y de bellesa. Val quatre rals no més.

Sarah Barnum: aquella novela que tant escándol vá produhir á Paris, treyent de test á la célebre Sarah Bernhardt, que vá donarse per aludida. Tres pessetas:

La Pasionaria: l'aplaudit drama de Cano.

Lo dia 11 de febrer vá haverhi molts banquetes.

Y á tolas las fondas s'hi veyá policia.

Sembla que l'autoritat vá dir als seus agents: —Anéu á o'orar.

En efecte: si 'n ván sentir d'olor de guisos!

Un conservador molt gras y gros, a propòsit de la quèstió municipal, deya:

—A nosaltres ván tenirmos de treure per la finestra; pero varem sortir sancers.

—Pero y als d'are que no 'ls treuhen?

—Als d'are 'ls treuhen ab portadora.

Una senyora que té una criada aragonesa, vá impen-sadament á la cuina y 's troba á la Pilar entretinguda ab un artiller.

—Que fá aquest militar aquí?

—Diré á Vd. señora: es que viene á ayudarme á manejar las cacerolas.

—Un artiller!

—Pues claro, quien podrá cuidarse mejor de la batería?

QUÉNTOS.

Un metje visitava á un estudiant molt pobre, ab una condició: que quan se trobés bé, l'hi pagaria las visitas.

En efecte. Desde que vá trobarse en disposició de sortir anava cada dia á casa 'l metje á horas en que aquest no hi era.

Al cap de algun temps de anarhi, vá trobarse ab lo doctor á l'escala y vá dirli:

—Suposo que la criada ja l'hi haurá dit que l'hi estich pagant las visitas que vá ferme.

Lo qu' es la rutina entre 'ls empleats.

Un retirat del exércit que viu á fora, cobra las pagas á Barcelona.

No havent pogut venir á primers d'any á percibir la de Desembre, va dirse:

—¡Bah! Cobraré plegadas las de Desembre y de Janer.

Al anarlas á reclamar daya una fé de vida corresponent al Janer.

L'empleat:

—¿Y la fé de vida de Desembre?

—Pero home si encare visch ¿que no ho véu?

—Ja veurá, no estich per quéntos: vingá la fé de vida del Desembre ó no 'l pago.

Dos aeronautas pochs moments després de haverse elevat en globo 's traban de paraulas y ván á barallarse.

Un d'ells, molt excitat, exclama senyalant l'espai:

—Salga Vd., valiente.

En un wagó del carril.

Dos passatjers están parlant de las sévas habilitats, y diu un d'ells:

—Jo toco 'l violi molt regularment.

—De debó.

—Si senyor, toco pessas escullidas.

—¿Toca á Rossini?

—No: ja l'hi he dit que no toco més que 'l violi.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

A un masover de Total vaig escriure l'altre dia, demanantli si 'm vendria un xich d'hu per l'animal. Y ahir sense pensá ab res una carta vaig tenir dihentme:—Dos lo puch servir porque 'l tinch venut á Tres. SASTRET DE PALAFRUGELL.

II.

Sr. I. Lopez Total ¿es cert que no 'ls tres-hu-dos aquell patillut tant gros? ¿Quart? Felis ciutat condal! NOY MARRÚ.

ENDAVINALLA.

No soch raspa y soch raspós, foco sempre allá hont es brut; de una cara soch pelat y de l'altre soch pelut. ENRIQUETA.

MUDANSA.

Lo mèu avi qu' es manyá té un gran tot posat ab a; als aucells al demati dono 'l tot posat ab t; á Barcelona he vist jo lo gran tot posat ab o. F. ALBERTI Y J.

TRENCA-CLOSCAS.

MARIETA ¿DUS PÉS A COLL? Formar ab aquestas lletres lo nom de una població de la provincia de Girona. F. ANET.

CONVERSA.

—Escolta Joan ¿ahont anirás aquest istiu? ¿A Biarritz? —Ca, home, ca. —No vas á Biarritz? Donchs ahont anirás? —A Cauterets. Vull veure á n' en... —Qui? —Búscaho: no m'agrada repetir las cosas. FERNANDEZ.

ROMBO.

.....

Omplir los pichs ab lletres que digan: Primera ratlla: una consonant.—Segona: un que may diu res.—3.ª Un ex-ministre.—4.ª Una malaltia.—5.ª Una consonant. TRES SOCIOS DE LA S. C.

GEROGLIFICH.

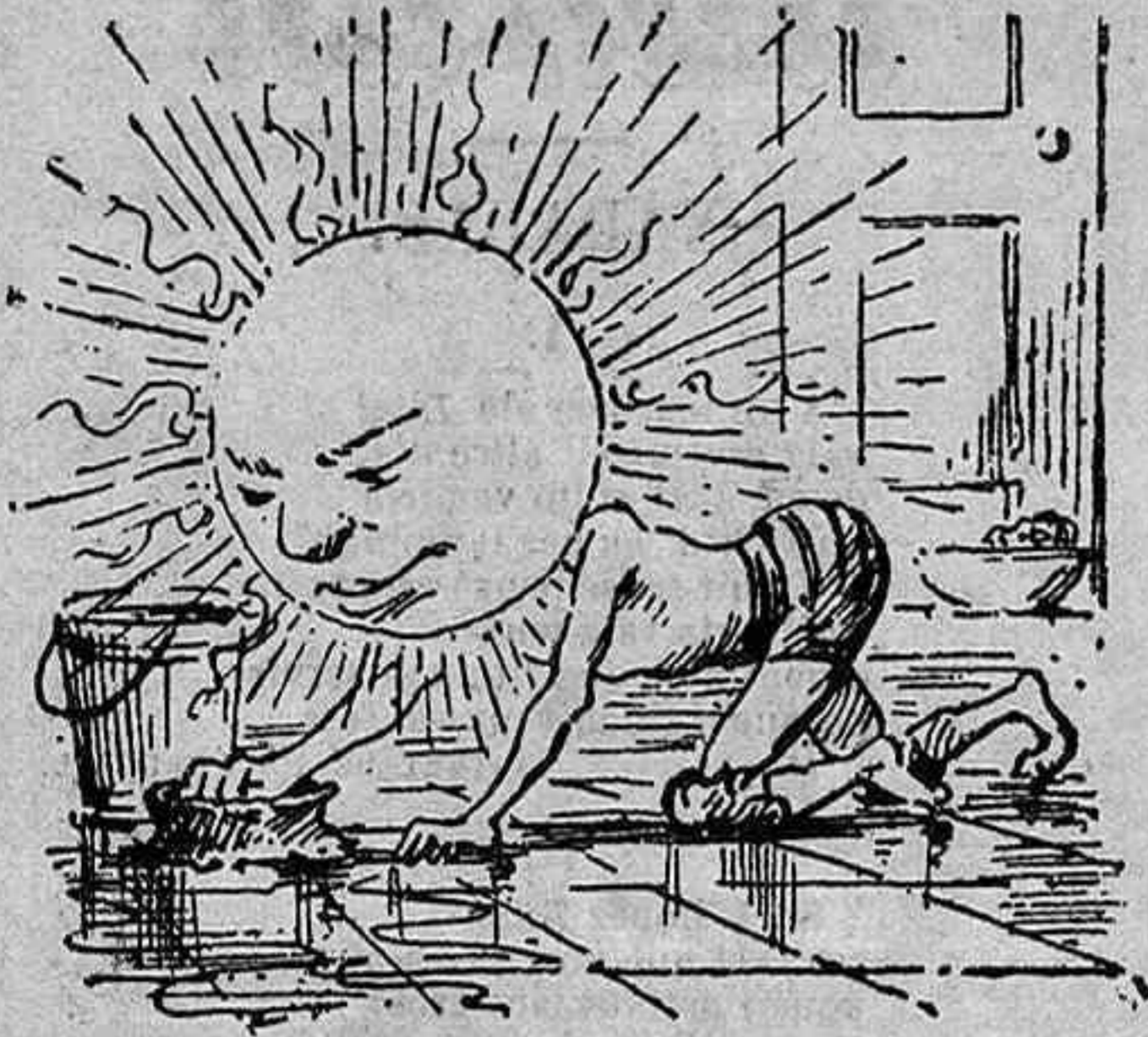
×
VII
TI
SI
IIII
A

NAS DE PUNTA INGLESA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- XARADA 1.ª—Mo-li-ne-ra.
- Id. 2.ª—Se-ra-fi-na.
- ANAGRAMA.—Amor-Roma-Mora.
- MUDANSA.—Da-De-Di-Do.
- LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Daniel.
- CONVERSA.—Rosita.
- ROMBO.—
P A S
P A R I S
S I S
S
- GEROGLIFICH.—Com mes competencias mes treballs.

EL SOL es la empresa que limpia puertas, cristales y suelos más barato.

Una jóven planchadora de buenas referencias desea encontrar tres casas particulares para ir a planchar a domicilio.

Una señora viuda americana, desea encontrar un señor solo para tratarlo como de familia.

Un jóven instruido desea asociarse con una señora de mediana edad.

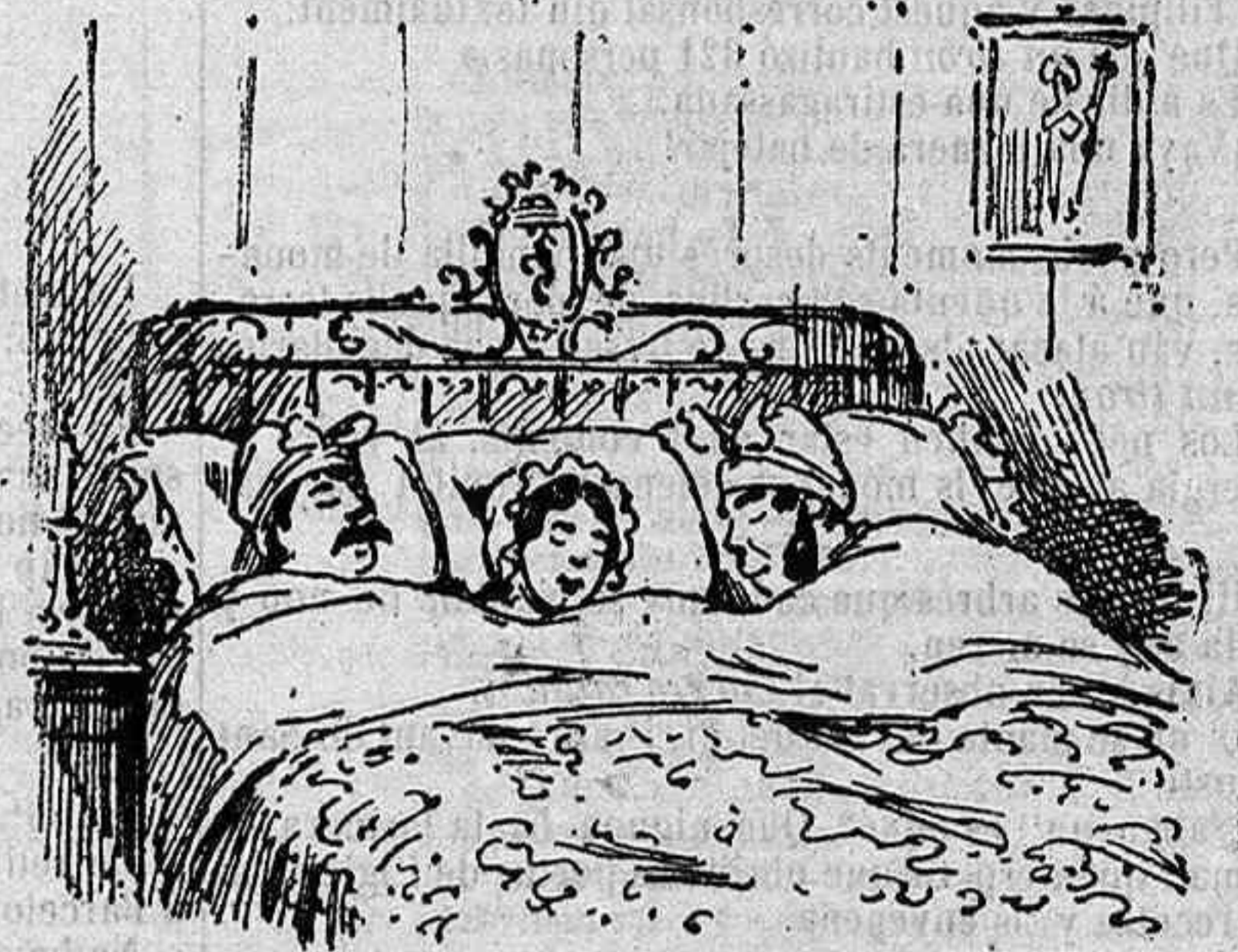
Un inglés estudiando el castellano desea encontrar un caballero ó señorita de distinguida familia que quiera aprender el inglés, para darse mutuamente lecciones gratis.

Se necesita un oficial pastelero que sepa su obligación.

Ayudante de Colegio: se necesita uno. Se preferirá al que tenga práctica en Apárvulos.

Se desean un par de caballeros para dormir.

Se necesitan oficialas y medias oficialas para hacer cajas de cartón.

Ama de leche de 3 meses. Razón en Gracia.

Una señora desea dos ó tres caballeros, únicamente para servirles de manutención.